

Γ'. — Μελέτιος (1).

Μετά τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Φράγκων ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Μιχαὴλ Χωνιάτης ἐφυγεν εἰς Ἀσίαν ἀπὸ τοῦτου ἐξελέγη Βεράρδος τις, Λατίνος, τὸ θρήσκευμα, ἐποπτεῖων δέκα τεσσάρων ἐπισκοπῶν: Χαλκίδος, Καρύστου, Θερμοπυλῶν, Σαλόνων, Μεγάρων, Δαυλίδος, Κορωνίας, Ζητουρίου, Αὐλῶνος, Ρέας, Ἄνδρου, Σκύρου, Κέω καὶ Αἰγίνης (2).

Λατίνοι ἐπίσκοποι Σαλόνων.

Α. — Ἄγνωστον τὸ ὄνομα τοῦ ἐν ἔτει 1345 ὑπὸ τοῦ Ρογρίου ἀρχιεπισκόπου Βιτουρκείου μνημονευομένου (3).

Β'. — Ἰωάννης Α'. (1390 M. X.) (4).

Γ'. — Ἰωάννης Β'. (5).

Δ'. — Γεράρδος (1429) (6).

Ε'. — Ἰωάννης Γ'. (7).

ΣΤ'. — Ἰωάννης Δ'. (1457) (8).

Ζ'. — Ἰωάννης Ε'. (1461) (9).

Η'. — Ἀντώνιος (1448) (10).

Θ'. — Ἰωάννης ΣΤ'. (11).

(1) Lequien, Oriens Christianus II, σελ. 217.

(2) Buchon, Nouv. Recherches sur la Principauté de la Morée, introduction.

(3) Episcopus Salonien. (Biblioth. Cluniacensi, σελ. 345 — 46, Paris 1611.)

(4) Ioannis episcopus Salonensis anno 1390 inter vivos agebat. (Alphab. Augustin. Tom. I, σελ. 427.)

(5) Lequien, Oriens Christianus.

(6) Wadding, Annal. Fr. Minor. tom. VI.

(7) Lequien.

(8) Τούτων ὁ Wadding (tom. VI, σελ. 399) λέγει ὑπὸ τὴν μητρόπολιν Ναυπάκτου διετελοῦντα ὁ Λέκιον διορθῶν τὸ ἐσφαλμένον λέγει, « legendum Atheniensi, nulla enim ecclesia Salonensis metropoli Naupactensi subicitur ».

(9) Περὶ τούτου ὁ Wadding λέγει « Ioannis episcopi Salonem, in partibus infidelium sub archiepiscopo Atheniensi ».

(10) Αὐτῶν, σελ. 876.

(11) Wadding, Tom. V.

Γ'. — Φιλίβερτος (1474) (1).

ΙΑ. — Ἐρασμος (1482) (2).

Ἐν παρόδῳ δ' εἰρήσθω, ὅτι ἡ ἔδρα τοῦ ἐπισκόπου Σαλόνων μεταφέρθη, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος εἰς Χρυσόν, ἄγνωστον διὰ τίνα αἰτίαν. Περὶ τὴν πρώτην δεκάδα τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος διηύθουε τὴν ἐν λόγῳ ἐπισκοπὴν ὁ Διονύσιος, ἐπίσκοπος Σαλόνων καὶ Χρυσοῦ τιτλοφορούμενος. Ὁ διαδεχθεὶς τὸν Διονύσιον Ἡσαΐας ἐκ Δεσφίνης, συνενῶν ταῖς χριστιανικαῖς ἀρεταῖς καὶ πατριωτισμὸν ἀγνόν, ἐπανέφερε τὴν ἔδραν ἐκ Χρυσοῦ εἰς Σάλονα, ἵνα ἐντευθεν, ὡς ἀπὸ πυρῆρος, κατηγῆ πρὸς τὴν κυοφορουμένην παλιγγενεσίαν τὸ ποίμνιον τοῦ. Ἄφου δὲ ὁ ἄνω ἐπίσκοπος μετὰ τοῦ Διάκου ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνιζόμενος ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἀλαμάνης, ἱερὸν πρωτόλειον τῆς ὑποφωσκούσης Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, ὁ διάδοχος αὐτοῦ, μὴ ἀπηλλαγμένος δ' εἰσιδαιμονικῶν προλήψεων, μετέφερε πάλιν τὴν ἐπισκοπὴν εἰς Χρυσόν ἀλλὰ μετ' ὀλίγους μῆνας ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἐλθὼν Ἰωακείμ παραλαβὼν τὴν ἐπισκοπὴν μετήνεγκεν αὐθις εἰς Σάλονα, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐπισκοπικὸν εἶχε κατῆ, κατέλυσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Γ. Δελμούζου. Διέμεινε δ' ἐν Σαλόνοις ἡ ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς μέχρι τοῦ 1825, ὅτε, κυριευθεῖσας τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, κατηργήθη, ὑπαχθεῖσα ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον Φθιώτιδος, μέχρι τῆς γενομένης τακτικῆς διακρίσεως τοῦ βασιλείου εἰς ἐπισκοπὰς, ὅτε ἀνασυνέστη καὶ ἡ τῶν Σαλόνων ἐπισκοπὴ (3).

(1) Lequien.

(2) Ὁ Wadding (tom. VII, σελ. 137), λέγει περὶ τοῦ Ἐράστου « Ad Salonem in Graecia sub archiepiscopo Atheniensi vel Naupactensi, per obitum Ioannis, frater Erasmus Pechenger, in theologia licentiatus ».

(3) Περὶ τούτων διεξωδικότερον θέλωμεν λαλῆσαι ἐν τῇ σὺν Θεῷ ἐκδοθησομένῃ ἱστορίᾳ τῆς Παρνασσίδος. Αἱ ἀνωτέρω πληροφορίες, περὶ τῆς ἐπισκοπῆς τῶν Σαλόνων, ἐφείλονται εἰς τὴν φιλοπαιδείᾳ ἔρουσαν τιβ ἐν Ἀμαρίσῃ Κ. Θεομιστοκλέους Κιτσοῦ.